

ændringsforslag under Nr. 10, blot drejer sig om, hvorvidt den $\frac{1}{10}$ pCt., eller mindst $\frac{1}{10}$ pCt., der skal ydes halvaarlig som Bidrag til Administrationen, vedvarende skal beregnes af Laanets oprindelige Beløb eller, som jeg har foreslaaet, af Laanets Restbeløb til enhver Tid. Jeg antager ikke, at der kan være Tvivl om, at selv om man beregner det paa den Maade eller rettere sætter Maximum paa den Maade, som jeg har foreslaaet, saa vil det halvaarlige Bidrag, der saaledes ydes, i Forbindelse med Renten af Reserverfonden, være fuldt tilstrækkeligt til Administration af denne Kreditforening. Men der vil opnaas det store Gode, forekommer det mig, ved at regne Procenten i Forhold til Laanets Restbeløb til enhver Tid, at man ikke tvinger den paa-gældende Interessent til at træde ud af Kreditforeningen, forinden hele Laanet er løbet ud eller amortiseret. Det er jo klart, at naar man regner $\frac{1}{10}$ pCt. af Laanets oprindelige Beløb, saa vil, naar den paa-gældende Interessent er kommen nogenlunde nær henimod det Tidspunkt, at han har amortiseret sit Laan, denne $\frac{1}{10}$ pCt. blive en langt større Procentdel af det Beløb, som han paa den Tid virkelig skylder Kreditforeningen. Jo nærmere han kommer til Enden, jo større bliver Procenten. Det kan jo dog ikke være Meningen at indrette disse Ydelser saaledes, at man deri lægger en ligefrem Opfordring til, ja, til en vis Grad gør det nødvendigt for vedkommende Interessent at træde ud, forinden han har amortiseret hele sit Laan. So mere Laanet reduceres, des bedre bliver jo den Sikkerhed, som Kreditforeningen har, men at han skalde betale et stedse større og større Beløb, det er der dog ikke megen Mening i. Med andre Ord: han kan begynde med at betale 4 pCt. og stiger efterhaanden til 5 pCt., til Slutning kan det blive 6 pCt. og undertiden mere. En Mand, der har et betydeligt Beløb i Kreditforeningen, vilde jo ikke finde sig i at vedblive at betale en saa uforholdsmæssig stor Rente af de Penge, han har til Laans; han vil sige, saa ophæver jeg Laaneforholdet og indbetaler Restlaanet i Kreditforeningsobligationer og træder ud. Det eneste Hensyn, der kan afholde ham, er det, at hvis han træder ud, saa skal han være nødt til, til en vis Grad i alt Fald, at opgive sin Andel i Reserverfonden. Der er ingen Grund til at stille en Mand Valget imellem at opgive den Andel i Reserverfonden, der naturligt og billigt vil tilkomme ham, paa den ene Side, og saa paa den anden Side at betale et Beløb, der er langt højere end nødvendigt i Forhold til den Sikkerhed, han

kan yde, og langt højere, end han behøver at give andre Steder. Jeg tror ogsaa, at mine Kolleger i Udvalget ville erkende Tanken, og at det er noget, som fortjener at gennemføres i alle Kreditforeninger. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke rigtig kan forstaa, hvorfor man ikke vil gaa ind paa Ændringsforslaget, og skønt jeg ikke har synderlig Udflugt til at sætte det igennem, har jeg dog ønsket at høre en Udtalelse fra den ærede Minister derom og høre, om der fra anden Side i Tinget maa komme nogen Tilslutning til den Tanke, jeg har udtrykt i Ændringsforslaget under Nr. 10; i modsat Fald vil jeg tage det tilbage.

Ordføreren (P. G. C. Jensen):

Jeg kan ikke nægte, at tilshyneladende har det ærede Medlem Ret i nogle af de Bemærkninger, han fremsatte; men desuagtet tror jeg, at naar man ser nærmere paa Sagen, maa man nødvendig komme til det Resultat, ikke at kunne stemme for hans Ændringsforslag. Jeg skal i denne Henseende først bemærke, at Forslagets Vedtagelse vilde medføre forskellige praktiske Ulemper. Forholdet er nemlig nu det, at der betales en fast og uforanderlig halvaarlig Ydelse af Laanet. Ethvert Medlem ved atstaa bestandig, hvor meget han har at betale. Han husker det, thi det er det samme den ene Termin som den anden. Hvis han derimod skalde betale et foranderligt Bidrag, $\frac{1}{10}$ af hans Restgæld, vilde han i hver Termin have at udregne, hvor meget han skalde indsende, og man kan være temmelig sikker paa, at den allerstørste Del af Medlemmerne vilde regne galt eller glemme, hvorledes det rigtige Forhold var. Der vilde saaledes komme et Afregningsforhold til Stede, som vilde medføre en overordentlig betydelig Brevveksling og Ulejlighed baade for vedkommende Kreditforening og for Yderne, en Ulejlighed, som ikke vilde staa i Forhold til det Beløb, hvorom der var Spørgsmaal, i alt Fald i den første lange Arrække. Det er en praktisk Vanstuelighed, som vilde være forbunden med en saadan Ordning. Men dernæst skal jeg gøre opmærksom paa, at Forholdet er jo i Virkeligheden det, at Laanets Administration koster Kreditforeningen lige meget fra Begyndelsen til Enden. Det giver den samme Ulejlighed, hvad enten Laanet er lidt større eller lidt mindre. Der kan ikke være Spørgsmaal om, naar det første Aar var, i hvilke der er større Udgifter, hvilket navnlig gælder ved Indrædelsen, ere forløbene, at tage noget særligt Hensyn til, at noget er afdraget paa Laanet. I Virkeligheden mener jeg, at For-